

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΥΛ ΛΕΜΑΙΤΡ

Η ΣΑΡΡΑΚΗΝΗ ΠΑΡΘΕΝΟΣ

Ο Γουλιέλμος ντ' Ερμπιγώ έφτιαχνε εικόνες κι' αγάλματα αγίων. Είχε σκαλίσει στην πέτρα, για τις έκκλησίες της έπαρχίας του, πολλές Παναγίες και Χριστούς, Αποστόλους και Προφήτες, και Δεύτερες Παρουσίες. Είχε σκαλίσει ακόμα —κι' αυτή ήταν η προτίμησής του— τη Βηθσαβέ στο λουτρό, την Δαλιδα να κόβη την κόμη του Σαμφών και τη Σωσσάνη ανάμεσα στους γέρους. Άγαπούσε την τέχνη του και, μολονότι ήταν καλός χριστιανός, του άρεσαν προπάντων τα ώμορφα και καλλίγραμμα κορμιά, κ' η κινήσεις της ζωής.

Όταν ο κύριός του, ο κόμης Στέφανος ντε Μπλουά έφυγε με τους Σταυροφόρους, τον ακολούθησε κι' αυτός στους Άγιους Τόπους, τόσο από ζήλο να έλευθερώση τον Τάφο του Χριστού, όσο κι' από περιέργεια να δει καινούργια πράγματα.

Πέρασε τις Άλπεις, διέσχισε τη Δαλματία και την Ήπειρο, έφτασε στο Βυζάντιο, κι' έπειτα στην Αντιόχεια, και, τέλος, αντίκρουσε τα τείχη της Ιερουσαλήμ. Πολέμησε σαν τους πιο γενναίους από τους συντρόφους του κ' ύποφερε πολλές κακουχίες.

Κατά την πολιορκία λοιπόν της Αγίας πόλεως, γνωρίστηκε με μιá Σαρρακηνή γυναίκα, η οποία, εκεί κοντά στο στρατόπεδο των Σταυροφόρων, κατοικούσε σ' ένα σπίτι τετράγωνο και κάτασπρο απ' τον ασβέστη, ανάμεσα στα πιο λαμπρά λουλούδια και στα πιο μοσχοβολημένα δέντρα.

Αυτή η γυναίκα δεν είχε καλή φήμη και πραγματικά ζούσε άσχημα. Μά ήταν νέα κι' ώμορφη. Συγκινημένος απ' αυτή την ωμορφιά που ήταν διαφορετική από την ωμορφιά των γυναικών της Γαλλίας, λαχταρώντας τον έρωτα έπειτ' από τόσους κόπους, μακριά απ' το τόπο του κι' απ' το καμπαναριό της έκκλησίας του, κι' επειδή ακόμα οι άνθρωποι νομίζουν ότι τους επιτρέπονται πολλά πράγματα όταν βρίσκονται σε ξένο μέρος, ο Γουλιέλμος παραδόθηκε χωρίς συγκρατημό στη γοητεία, η καλύτερα στη βασκανία αυτής της ειδωλολάτρισσας και μέσα στα κεκριμαπαρένια μπράτσα της, ξέχασε όλοτελα την σωτηρία της ψυχής του.

Έπειτα, αφού συνετέλεσε κι' αυτός όσο μπορούσε στην άλωσι της Ιερουσαλήμ και στην απελευθέρωσι του Τάφου του Σωτήρα μας, ξαναγύρισε στη Γαλλία με τον κύριό του. Μά πιο ζωντανή μέσα του από την εικόνα του Αγίου Τάφου έφερνε μαζί του την ανάμνησι της Σαρρακηνής γυναίκας.

Όταν ξαναγύρισε στον τόπο του, ο κόμης ντε Μπλουά για να ξεφλήση ένα παλιό τάμα, έβαλε να χτίσουν ένα παρεκκλήσιο προς τιμήν της Γεννήσεως του Χριστού. Στο Γουλιέλμο ανέθεσε να φτιάξη τ' αγάλματα και τις εικόνες. Εκείνος, λοιπόν, έφτιαξε πάνω απ' το βωμό, με χρωματιστά αγάλματα, μιá απεικόνισι της Γεννήσεως: το Βρέφος μέσα στη φάτνη, την Παρθένο Μαρία, τον Ίωσήφ, τους βοσκούς και τους μάγους. Μά, καθώς ήξερε πως όλοι αυτοί ήταν από τα ίδια μέρη της Ανατολής που είχε έπισκεφθή, τους έκανε τα πρόσωπά τους όμοια με πρόσωπα Σαρρακηνών. Κι' όταν σκάλισε το πρόσωπο της Παρθένου, το έκανε, χωρίς να θέλη, να μοιάζει με την Σαρρακηνή, μαζί με την οποία είχε άμαρτήσει.

Όταν το παρεκκλήσιο τελείωσε, έγιναν τα έγκαίνιά του με μεγάλη πομπή. Και όλοι θαύμασαν το έργο του Γουλιέλμου. Του κάκου ένας κληρικός έκανε την παρατήρησι πως η Παρθένος Μαρία δεν έμοιαζε με χριστιανή. Καθώς ήταν ώραία, άρεσε στο πλήθος και τιμήθηκε και δοξάστηκε περισσότερο απ' όλες τις μαντόνες των έκκλησιών της περιοχής.

Μά σε λίγο πρόσεξαν πως η Παρθένος του Γουλιέλμου δεν ήταν καλή Παρθένος. Όχι μόνο δεν άκουγε τις προσευχές, αλλά κι' έκανε τα αντίθετα απ' όσα της ζητούσαν. Όταν, παραδείγματος χάριν, της ζητούσαν να κάνει καλά έναν άρρωστο, ο άρρωστος αυτός πέθαινε έπειτ' από λίγες μέρες. Έπειδή εκείνη τη χρονιά η Ξηρασία ήταν

μεγάλη, παρακάλεσαν την Παρθένο να στείλη βροχή, μά η Ξηρασία έγινε ακόμα πιο μεγάλη κ' η συγκομιδή καταστράφηκε. Μι' άλλη φορά, πάλι, κάποια έγκυος γυναίκα που είχε κάνει λειτουργία για ν' αποκτήση αγόρι, απόκτησε δυό κορίτσια.

Κι' αυτό που δεν ήξερε ο κόσμος ήταν ακόμα πιο τρομερό: η παντρεμένη ή η παρθένας που τις βασάνιζε ο πειρασμός και που προσευχόντουσαν στη Παρθένο να τις λυτρώση, υπόκυπταν σ' αυτόν αναπόφευκτα. Καθώς προσευχόντουσαν στην Σαρρακηνή Παρθένο, έβλεπαν σ' αυτή, στα μακριά της μάτια και στον κόρφο της, μιá τέτοια ωμορφιά που τις έσπρωχνε στον έρωτα και στις τρυφερές επιθυμίες.

Κάποιοι δαίμονες ήταν χωρίς άλλο μέσα στην Παρθένο του Γουλιέλμου. Κι' αυτός ο δαίμονας ήταν μέσα στο αγάλμα, γιατί ήταν μέσα στην ψυχή αυτού που το είχε φτιάξει.

Έν τω μεταξύ ο Γουλιέλμος εξακολουθούσε να κλείνει μέσα του μι' ανατολίτικη φιληδονία που ζητούσε να την ικανοποιήση παντού. Είχε γίνει ο μεγαλύτερος άσωτος του τόπου. Και όσο μεγάλωνε το άνομο πάθος αυτού του δυστυχισμένου, τόσο μεγάλωνε η κακοποιός επίδρασις του ψεύτικου ειδώλου που είχε φτιάξει και πολλαπλασιαζόντουσαν η άρνήσεις του να θεραπεύση τους άρρώστους και να προστατεύση τους κακούς της γής ή την άρετή των γυναικών.

Λοιπόν, δεν υπήρχε μέσα σ' όλη τη χώρα κορίτσι πιο φρόνιμο από την μικρούλα Τουανόν. Ήταν φτωχή και ζούσε μαζί με τη γιαγιά της απ' ό,τι τους έδινε ένα χωραφάκι κι' ένα μικρό κοπάδι από γίδες που είχαν. Μά η ψυχή της έκλεινε τόσους θησαυρούς άθωότητος και καλωσύνης που θα γοήτευε κι' αυτούς τους άγγέλους ακόμα.

Έπειδή η γιαγιά της είχε πέσει βαρεία άρρωστη, η μικρούλα Τουανόν έπηγε να παρακαλέση την Παρθένο να την κάνει καλά. Προσευχήθηκε μ' όλη της τη καρδιά καρφώνοντας στο αγάλμα τα μάτια της που ήταν πιο γαλάζια από τους κυάνους κι' απ' τα οποία δεν είχε περάσει ποτέ ο ίσκιος κακής επιθυμίας.

Έτυχε λοιπόν την ήμερα εκείνη να βρέσκειται κι' ο Γουλιέλμος μέσα στο παρεκκλήσιο. Πήγαινε άλλωστε συχνά, γιατί εύρισκε εύχαρίστησι να κυττάει την Παρθένο του, που τόσο λίγο παρθενική ήταν και να ξαναθυμάται βλέποντάς την τη Σαρρακηνή κυρά.

Μά κείνη την ήμερα δεν κύτταξε για πολλή ώρα την Παρθένο. Τον έτράβηξε η άθωα χάρις της μικρούλας Τουανόν και η ξανθή παιδιάστικη γοητεία της, που ήταν τόσο διαφορετική από τη μελαχροινή βασκανία της άλλης γυναίκας.

Όταν έβγήκε η Τουανόν απ' το παρεκκλήσιο, την ακολούθησε κι' ετοιμάστηκε να την πλησιάση και να της πη λόγια έρωτικά. Μά εκείνη τον κύτταξε με τα μάτια της που ήταν τόσο ξαφνιασμένα, ώστε η γλώσσα του μπερδεύτηκε και δεν μπόρεσε να πη τίποτε. Την άφησε λοιπόν να ξαναγυρίση στο σπίτι της γιαγιάς της κι' αυτός τράβηξε να όνειροπολήση στους άγρους.

Η Τουανόν βρήκε τη γιαγιά της όχι έντελως καλά, μά να κοιμάται ήσυχα. Την άλλη μέρα ξαναπήγε στο παρεκκλήσιο για να προσευχηθή πάλι. Μά έγινε κάτι παράδοξο τότε: όσο η νέα κόρη προσευχότανε, τόσο το πρόσωπο του αγάλματος γινόταν πιο γλυκό και πιο χριστιανικό, σαν να έμπαινε σιγά-σιγά μέσα στη Σαρρακηνή Παρθένο μιá ψυχή όλοένα και πιο όμοια με της Τουανόν.

Μά κι' ο Γουλιέλμος, που ήταν κρυμμένος σε μιá γωνιά του παρεκκλησίου, έννοιωθε τον δαίμονα να βγαίνει από μέσα του την ίδια ώρα που φαινότανε να βγαίνει κι' απ' το αγάλμα, χάρις στον άγνω έρωτα που του ένέπνεε η Τουανόν.

Όταν ξαναγύρισε στο σπίτι της, η Τουανόν είδε τη γιαγιά της σηκωμένη, έντελως καλά, να ετοιμάζει τη σούπα (Συνέχεια στη σελίδα 52)

ΜΙΑ ΑΡΡΩΣΤΗ ΚΑΡΔΙΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 37)

κάνη με κάποιο κακούργο ασφαλώς, έρριξε μια κραυγή τρόμου κι' έκανε άσυναισθήτως ν' ανοίξη το συρτάρι για να πάρη το πιστόλι της, σπάζοντας έτσι το νύχι της, καθώς χτύπησε το δάχτυλό της στο τραπεζάκι. Μά η συγκίνησής της ήταν μεγάλη, απότομη, συγκλονιστική κι' έτσι η καρδιά της δεν μπόρεσε ν' ανθέξη...

...Ο λόρδος Κάμπελ, όπως σ'ας είπα, έκανε πάρα πολύ τόν ξευπνο. Έδειχνε τάχα πως δεν ήθελε να γίνη ή νεκροψία, για να μ'ας κάνη να υποθέσουμε μια δηλητηρίαση. Θα γινόταν τότε ή νεκροψία, δεν θα άνεκαλύπτετο τίποτε κι' ο λόρδος Κάμπελ θα ήταν πειά ανώτερος κάθε υποψίας.

...Μά έπειτα θυμήθηκε πως είχε μαζί του το κλειδάκι του συρταριού. Θέλησε λοιπόν να τ'ο βάλη στη θέσι του κι' αυτό τόν πρόδωσε...

Κι' ο ντέτεκτιβ συνεπλήρωσε:

— Φαντάζομαι τώρα τί θα πουν οι συνήγοροί του στο δικαστήριο... "Οτι έπρότεινε το όπλο του χωρίς να πυροβολήση... "Οτι φοβέρισε χωρίς να πληγώση... Κανείς όμως δεν θα κάνη λόγο για την άρρωστη καρδιά της λαίδης Κάμπελ. Κι' αυτή ή περίπτωσης είνε μια δολοφονία όχι με φονικό όπλο, αλλά με τόν τρόπο!...

ΤΖΩΡΤΖ ΦΙΛΙΠΣ

ΤΟ ΕΚΘΕΤΟ

(Συνέχεια από τη σελίδα 51)

"Α, είνε τρομερό να ζη κανείς ολομόναχος και ουσυ-χισμένος! ψιθύρισε ο Ντυπόν μ' ένα στεναγμό.

Κ' ύστερα συζήτησαν για ένα σωρό άλλα πράγματα, για τ'α παιγνίδια του παιδιού και για τ'ο μέλλον του. "Ωστόσο ο Ντυπόν δεν της αποκάλυψε την αλήθεια. Της είπε ότι ήταν δικό του παιδί κι' ότι τ'ο ανάτρεφε αυτός γιατί είχε πεθάνει ή μητέρα του.

"Η Μαρσέλ κι' ο Ντυπόν χώρισαν άργά, με την ύπόσχεσι να συναντηθούνε πάλι. Κι' αυτή ή ιστορία έξακολούθησε μέχρι τή μέρα που ο έρωτας τρύπωσε στην καρδιά τους.

— Μου φαίνεται ότι σ'ας αγαπώ, της είπε ο "Ανρύ μια Κυριακή. Δεν ξέρω αν θα θέλατε να γίνετε ή δεύτερη μητέρα του παιδιού μου.

"Η Μαρσέλ όμως έκρυψε μέσα στα χέρια της τ'ο πρόσωπό της κι' άρχισε να κλαίη.

— Λοιπόν; τήν ρώτησε πάλι ο "Ανρύ.

"Εκείνη έσφιξε τότε με τρυφερότητα τήν Νινέτ στην άγκαλιά της και ψιθύρισε:

— Ναι, ναι, θα ήθελα να κρατήσω για πάντα κοντά μου τήν Νινέτ. Θα ήθελα να σ'ας κάνω ευτυχισμένο γιατί είσαστε καλός και γιατί κι' εγώ από τήν πρώτη μέρα σ'ας αγαπήσα.

Κι' έτσι ο Ντυπόν παντρεύτηκε τήν Μαρσέλ κι' έγιναν ένα ευτυχισμένο άντρόγυνο. "Ωστόσο όμως ποτέ δεν έμαθε ότι παντρεύομενος τήν Μαρσέλ είχε δώσει στην Νινέτ τήν πραγματική μητέρα της.

ΖΩΡΖ ΜΩΡΕΛ

Η ΣΑΡΡΑΚΗΝΗ ΠΑΡΘΕΝΟΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 28)

τους. "Ηταν ή πρώτη φορά που ή Παρθένοσ του Γουλιέλμου εισάκουε μια προσευχή. "Ηταν λοιπόν ολοφάνερο πως είχε λυθη από τ'α μάγια. "Η Τουανόν, χαρούμενη, βγήκε για ν' αναγγείλη στους γείτονες τήν καλή είδησι. Στο δρόμο της συνάντησε τόν Γουλιέλμο που τήν ζήτησε τόσο ευγενικά σε γάμο ώστε δεν μπόρεσε να του άποκριθη όχι.

"Από κείνη τήν ήμέρα, ή Παρθένοσ του Γουλιέλμου δεν έπαψε να κάνη ένα σωρό θαύματα. Και πρόσεξαν σε λίγο ότι τ'α μάτια της, που ήσαν μακρυά και μαύρα, είχαν γίνει πιό στρογγυλά και σχεδόν γαλάζια, ότι τ'ο κατακόκκινο σαν κεράσι στόμα της είχε γίνει πιό χλωμό κι' ότι όλο τ'ο πρόσωπό της είχε πάρει μια έκκρασι πιό άγνή, είτε γιατί είχε φύγει ο διάβολος που κατοικούσε μέσα στο άγαλμα, είτε γιατί είχε επίδρασει σ' αυτό ο χρόνος κ' ή φθορά.

ΖΥΛ ΛΕΜΑΙΤΡ

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΕΝΟΣ ΣΚΥΛΟΥ

(Συνέχεια από τη σελίδα 10)

Είνε θαυμάσιο τ'ο πως συνεννοούμεθα εμείς οι σκύλοι...

...Ούφ! τελειώσαμε για σήμερα. Ξαναγυρίσαμε με τ'αυτιά κατεβασμένα, με τ'ο σακκίδιο άδειανό, σε δυο μέτρων απόστασι ο ένας άπ' τόν άλλο. "Ο άφέντης πρώτος κι' εγώ πίσω...

"Ο άφέντης κάθεται στην τραπεζαρία. "Εγώ πλαγιάζω πίσω άπ' τήν πόρτα με τ'ο μουσούδι μου ανάμεσα στα σκέλια μου.

"Αναστενάζει... Ροχαλίζω...

"Η κυρία πηγαινοέρχεται γελώντας ειρωνικά, εις βάρος μας χωρίς άλλο.

Σε κάποια στιγμή βγάζω, χωρίς να θέλω, με τ'ο στόμα κλειστό, μικρές πνιγμένες κραυγές.

— Γουάβ... Γάβ... Γάβ...

— "Ο φτωχός ο "Αζόρ, λέει ο άφέντης μου με οικτο, δεινυρεύεται πως κυνηγεί ένα λαγό.

"Ενα λαγό;.. "Οχι, δεν είμαι τόσο άνόητος...

"Ονειρεύομαι πως είμαι με τόν Μεντόρ και ξεκαρδιζόμαστε στα γέλια, βλέποντας τούς άφεντάδες μας να γυρίζουν με τ'α χέρια και τ'α σακκίδια άδειανά άπ' τ'ο κυνήγι...

ΖΥΛ ΡΙΒΕ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 45)

"Ο σέρ "Ελλυ Κάντορτ έχει στη Βαγδάτη ένα παραμυθένιο παλάτι, και στη Σαγκάη τ'ο περίφημο εκείνο μέγαρο, τ'ο όποιο λένε «Μαρμαρένιο Παλάτι» και τ'ο όποιο, μολονότι βρίσκεται στην καρδιά της πόλεως, είνε περιστοιχισμένο από μεγάλους κήπους.

"Ο σέρ "Ελλυ δέχτηκε κάποτε στην ήγεμονική αυτή κατοικία του τόν Δαλαϊλάμα, ο όποιος επέστρεφε στο Θιβέτ. Είχε στήσει προς τιμήν του όλόχρυσο θρόνο και είχε στρώσει για να πατήση τούς πολυτιμότερους τάπητας που υπάρχουν στον κόσμο.

"Επίσης και τ'ο σπίτι που παραχώρησε στον Νεγκούς στο Λονδίνο είνε άμυθητου πολυτελείας.

Η ΤΡΕΛΛΕΣ ΤΩΝ ΓΙΑΓΚΗΔΩΝ

(Συνέχεια από τη σελίδα 36)

προφήτης ύποστηρίζει ότι ή θεϊκή συγγνώμη έξαγοράζεται με λίγα δολλάρια. Κάθε άνθρωπος λοιπόν μπορεί να άμαρτήση, φτάνει μόνο να έχη να πληρώση τ'α δολλάρια που χρειάζονται για να σωρωρεθη!

"Η ανατριχιαστικές επίσης διασκεδάσεις της "Αμερικής, ή εύθυμη ζωή της και ο φοβερός θόρυβος έχουν τ'α τραγικά θύματά των. Και γι' αυτόν τ'ο λόγο στην "Αμερική υπάρχουν σήμερα οι περισσότεροι τρελλοί και οι πολυπληθέστεροι ανισόρροποι. Αυτοί λοιπόν έχουν δημιουργήσει, όπως αναφέραμε, τούς άμερικανισμούς, που δεν είνε τίποτε άλλο από μοντέρνες τρέλλες.

ΤΖΩΝ ΦΟΡΕΣΤΕΡ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΗΣ ΑΣΧΗΜΗΣ

"Ο μαρκήσιος ντέ Βιόν ήταν κατεστραμμένος όταν παντρεύτηκε με τήν κόρη ενός νεοπλούτου και πήρε εκατομμύρια προίκα. "Αλλά ή νέα μαρκησία ήταν τόσο άσχημη, ώστε ο σύζυγος δεν είχε άλλη σχέση μαζί της από τήν εισπραξι των εισοδημάτων της. "Αλλά μια ήμέρα άνεκάλυψε ότι ή γυναίκα του παρ' όλη τήν άσχήμια της του ήτο άπιστη. Συνένοχός της ήτο ένας νεαρός οικογενειακός τους φίλος. "Ολοι περίμεναν τότε να θυμώση ο μαρκήσιος και να γίνη φόνος ή θορυβώδες σκάνδαλο. "Αλλά εκείνος είπε άπλως με τόν βαθύτερο οικτο στον φίλο της συζύγου του:

— Πώς; "Εσεις; Είνε δυνατόν; Χωρίς να είσθε άναγκασμένος;